

ainus walle Rombe temimast teāda, ei siis
sedda haledust temma párrast woiks olla.

Keik fúlla olli kofko tulnud — agga wi-
maks, kui nutto lárra wágga tousis, útles
Jani katsik wend Óomas: „tassu, tassa
heatesjed! dige prægo heidab hinge.“ Ja
ollid ka kohhe keik wait, ja keikide silmad
taewa pole. Siis útles nattuve aia pá-
rast sesamma wanja Óomas jálle: „jo
maggab! púhhad inglid fannawad tem-
ma hingeb, „ja náud langeſu keik mahha,
iggaúks tassa h.ijo este issjameiet palludes.
Siis kásid Willem ja verrepiddaja poeg
Karel nanna emuna ja issjuonna Óoma-
juue, ja andsid nuttes nende rædeile juub,
ja keik teihed lapsed ja lapje lapsed teggiid
neidusammo i. Agga Óomas tousis útles
ja astus liggeminne Jani ette, útteldes:
„minna ollen temma katsik wend — olen
temmaga ülestasivand ja ühtuase temmaga
leris kainud — ja kui meie lahti saime, út-
les ta, tojo minnu, tee poe peal mo wag-

to: „kuse wend, wottame fátte, ello aega
sedda nouda, mis leri öppetus kássib! Jo
piddin úksford laiale munнемa, agga tem-
ma ónnis tallitseb mo súddant. Kui mitto
terretab tedda náud taewas, tedda temma
ello senna juhhatand — ja suungi ehet nut-
tab tedda monni, kes temma läbbi inni-
messeks sai. „Ebósi! töösi! útles Annufse
Hans, seist minna issegigi kóndisini kurjab
teed, ja Jummalala tahminne olli naero asj-
mo meleest — agga temma läbbi ma hakka-
sin isseenast hebbenenema; seist ikka, kui ma
tedda nággin, tundsin ma ennast alwaks
temma vasto, senni kui Jummalala aru-
tait vooliko mo sees sai.“ — „Minna ols-
ken temma usko náinud rõõmsal ja kurval
aia!,“ útles jálle teine, „seist mitto head
on Jummal temmale teinud, agga ka mit-
to kibbedat karrilatait temmale juu an-
nud — isseenast õravioites, ei olle rõõm
egga kurvastus tedda Jummalast tagga-
nend. — Misugguse mehhe surma öppetus